

CRISTIAN MARCEL FELEA

AM ÎNVĂȚAT SĂ IUBESC DE LA PĂSĂRI

Editura online
"SEMĂNĂTORUL TISMANA"
august 2012

AM ÎNVĂȚAT SĂ IUBESC DE LA PĂSĂRI

*Rugăciune
Ajută-ne Doamne,
dacă sufletele noastre sunt curate,
să ne împlinim destinul,
cu dragoste și în fericire;
iar dacă sufletele
nu ne sunt curate,
ajută-ne Doamne
să deschidem ochii
înainte de a trece dincolo,
ca să știm
ce-am pierdut.
Amin.*

1

Aleile parcului sunt pietruite, deși lipsesc bucăți din pavaj ca dintr-o dantură neglijată, și poate că pare sărăcăcios, dar nu e lipsit de farmec. Când soarele de martie aruncă o lumină tânără și plină de viață, locul se transformă într-o adevărată binecuvântare.

Nu-ți pasă că nu e perfect, pentru că e plin de tineri îndrăgostiți îmbrățișați, pe bănci sau rezemați de trunchiurile copacilor, sărutându-se. Și de bătrâni care trec demni, ținându-se de mâini, căutând din priviri și cântărind locurile secrete ale parcului în care s-au iubit cândva. Aici și-au jurat dragostea din care acum își hrănesc amintirile cu care-și înseninează sfârșitul de drum.

De pe statuia lui Nichita Stănescu câțiva porumbei își așteaptă prânzul, care sosește purtat de-o bătrânică cu basma înflorată și fustă în sare și piper. Adusă de spate, dar vioaie, scoate dintr-o sacoșă de plastic bucăți de pâine pe care le mărunțește și le aruncă la picioarele monumentului.

Dindărătul bronzului, marțial, poetul acceptă ofranda bucătită și o gustă hulpav prin zeci de ciocuri de păsăret. Nu doar porumbei, se grămădesc și vrăbii; unele precaute, altele hoațe și îndrăznețe. Mulțumită,

2

bătrânică se îndreaptă spre banca de-a dreapta statuii și privește în liniște, odihnindu-se cu palmele împreunate, ca în rugăciune.

O privesc și-mi dau seama că și palmele mele sunt la fel, împreunate. Mă minunez de coincidență și zâmbesc. Sunt bucuros că mai sunt capabil de gesturi simple și inocente. Poate pentru că aștept un telefon de la ea și prețuiesc fiecare moment care trece aducând-o mai aproape.

Iubesc acest parc pe care l-am găsit imediat ce-am făcut cunoștință cu orașul. Pur și simplu. Într-o dimineață umedă și luminoasă, cu o răcoare ce-ți înfiora pielea feței ca o atingere de fecioară, mi-am purtat pașii agale spre noul meu angajament. Fără grabă, am apucat trotuarul din stânga bulevardului, doar pentru că era cel înșorit.

Atunci mi-a ieșit în cale, deschizându-se spre stânga mea, cu aleile lui pietruite și tufele de lămâiță, bulgărași și liliac pitic. Undeva, pe-o bancă, sfidând răcoarea dimineții, dar bucurându-se de lumina pură și generoasă, am văzut, în treacăt, un bărbat în vârstă.

Distins. L-am remarcat fața frumoasă și luminată, cu un zâmbet care se lua la întrecere cu dimineața aceea frumoasă. El nu m-a observat. Era ocupat să se bucure și să hrănească păsările. L-am privit ca pe un semn bun și mi-am continuat plimbarea plăcută pe alei și mai apoi drumul către serviciu.

Am trecut pe lângă frizerii deschise, servind mușterii matinali cu vârste înaintate la care, eu unul, nu m-aș fi așteptat. Fiind în centrul orașului, spuzit cu clădiri de birouri, ar fi fost firesc să se servească mai degrabă funcționarii grăbiți. Iată, ceea ce se cheamă o eroare de anticipare. Parcă eu plec de acasă nebărbierit!

Dar pentru ei, cei aflați la vârsta de aur, tunsul și bărbieritul înseamnă un mod plăcut de a-ți începe ziua. De a socializa calm și optimist. Pentru ca pomădat și ferchezuit, să-ți bei apoi cafeaua.

Prima zi a fost una scurtă. Am ieșit din clădire, salutat curtenitor de agentul de pază. Hm, ce repede au circulat vorbele. Am pornit spre bulevard și am făcut cei treizeci sau patruzeci de pași puțin nehotărât. Să mă întorc pe același drum, sau să profit și să fac o plimbare pe-o altă cale? Da, mai bine să explorez.

Și totuși, când am ajuns în dreptul bulevardului, am apucat-o pe același drum pe care venisem cu două ore mai devreme. M-am și oprit contrariat după câțiva pași, dar am ales să nu mă mai întorc din drum. Iar când am ajuns în dreptul parcului, am găsit cu cale să mă așez pe-o bancă, mai ales că deja se încălzise binișor.

Aerul era pur, lumina perfectă și, chiar de nu puteam renunța la trenchi, era cald și bine. Mi-am adus aminte de bărbatul pe care-l văzusem

la primele ore ale zilei, pentru că stătea exact pe banca pe care mă așezasem și eu. L-am căutat, nu știu de ce, cu privirea și, firesc, nu l-am văzut.

M-am așezat și mai bine, mai în largul meu pe bancă și am început să zâmbesc. Ca și cum aș fi preluat ștafeta de la el. Domnilor, doamnelor, vă rog să vă bucurați de parcul nostru! Veniți și-i luați lumina! E destul pentru toată lumea!

Bătrânica de-a dreapta poetului s-a ridicat brusc și a plecat grăbită. De câte ori am întâlnit-o, a făcut același lucru. Nu vorbește cu nimeni, doar murmură din buze, abia vizibil, de parcă ar recitra mantre. De fapt le vorbește în gând păsărilor, iar buzele mărunțesc vorbele mușite, ca pe bucățile de pâine, și le aruncă nevăzut înaripatelor.

În această seară, când mă voi ridica de pe bancă și voi păși pe aleile știrbe, pașii mă vor purta către gară. La ieșirea din parc mă voi opri: *taxi!* Îi voi spune, *du-mă la gară* și apoi voi adăuga: *nu te grăbi!* Mă va privi puțin contrariat, iar eu voi râde: *trenul vine peste două ore, dar nu mai am răbdare!*

O femeie, mă va cerceta el precaut. *Ai ghicit*, îi voi răspunde și vom râde amândoi. *Încet nu pot să merg, ocolit o să vă coste. Du-mă ocolit, prietene, astă seară nu pot fi decât generos! Până și lumea mi se pare mai frumoasă. Ca ea de frumoasă!*

Mergând pe străzi înguste, cu case frumoase, îmbujorate de apusul primăvărat, depășind ici-colo câte un tramvai greoi, mi-l închipui cum caută cu coada ochiului să vadă dacă sunt mulțumit și, când se asigură, îmi zâmbeste larg. *O iubiți mult! Soția?*

Femeia vieții mele! Va da din cap mulțumit: *sigur că da!* Apoi va trage în fața gării și va refuza cu demnitate o parte din bancnote. *Să vă bucurați de viață și de iubirea vieții dumneavoastră! E cadoul meu pentru doi oameni îndrăgostiți. Ești sigur? Foarte sigur!*

Mă închipui cum rămân uitându-mă după mașină, iar un confrate de-al lui se va apropia de mine să-mi explice: *La Chișinău era profesor de muzică. Aici câștigă din taxi de zece ori mai mult.* Doamne, ce înseamnă destinul! mă voi gândi. Cum știe să-i aducă pe oameni împreună, fie și numai pentru o scurtă călătorie.

Apoi se va anunța trenul. Corpul meu e încordat ca un arc, doar inima mi-e liniștită ca un ochi de apă limpede. O zăresc prin geamul vagonului și apoi, de la început, totul curge fără grabă. Îi iau bagajul din mâini, fără să o scap din ochi, îl așez alături. Îi trec degetele mâinii drepte prin părul cefeii, o apuc ușor și-i răstorn capul ca buzele să mi se ofere, iar ochii să-și reverse oglinda peste tot peronul.

Mă aplec și-i sărut răstignirea cu putere, mușcând din buzele ei, gustând pleoape, bărbie, frunte, gât, totul. Tot ce-mi oferă ca pierdută. Trec brațul stâng pe sub mijlocul ei și o lipesc de mine. Atunci totul va erupe.

O să o prind mai apoi cu mâna stângă, făcându-i palma dreaptă prizonieră. Nu voi apuca decât să ridic bagajul și ea va porni trăgându-mă cu putere spre capătul peronului. *Te vreau acum în mine*, îmi va spune. Pașii mei recuperează și aproape că încep să alerg. Atunci va râde fericită, îndemnându-mă din spate *mai repede, mai repede*.

O să ne sărutăm în taxi, pe scări, n-am să nimeresc cheia, ne sărutăm mereu și aproape ne dezbrăcăm în fața ușii. Voi găsi apoi cheia, deschid, închid, rămân fără pantaloni. Lenjeria se opune cu slabe argumente, suntem flămânzi, prea flămânzi.

Așa, iubește-mă, iubește-mă! Nu te opri! Și ca un nebun voi arunca suvoaie în ea și peste fesele ei. Apoi o să o întorc ca pe-un fulg ca să cad între sânii ei, strângând-o în brațe. Ea mă va mângâia pe păr în neștire. Și-ntr-un târziu, satisfăcut, îmi voi ridica privirea fixându-i ochii: *Bine ai venit! Cum ai călătorit?*

O zi frumoasă se recunoaște după starea de grație care-ți dă dreptul la visare. Uite, acum pot să pun rămașag cu oricine că visând cu ochii deschiși la întâlnirea cu ea, de fapt nu m-am îndepărtat cu nimic de la realitatea ce va să fie. Asemeni unui spirit liber, m-am deplasat în timp și am văzut totul dinainte. Nu e nicio altă filozofie la mijloc, doar e știut că dragostea e atributul spiritelor libere.

Bunăoară, dragostea te apropie de ființa iubită așa cum se spune că sunt apropiați gemenii între ei. Îi simți frământările și angoasele, chiar dacă nu ți-e aproape. Ba chiar senzația e mai acută atunci când nu-ți este aproape.

- Vă supără, domnule, dacă mă așez și eu pe această bancă? Mi-am ridicat ochii cu o privire rece, de reproș, pe care mi-am reprimat-o pe dată. L-am recunoscut imediat și, înainte să apuc să-i vorbesc, fără să-l scap din ochi, m-am retras și i-am lăsat mai mult de jumătate din bancă liberă.

Avea aceeași față frumoasă și privirea luminoasă din prima mea zi de serviciu. L-am studiat curios, dar rapid, pentru că nu voiam să par nici inadecvat, și nici obraznic. Îmbrăcat corect, în haine deschise la culoare, care-i veneau ca turnate. Avea pantofii vâxuiți ca la armată, de te puteai bărbieri oglindindu-te în bombeurile lor.

Păru-i era albit la tâmple, dar nefiind de culoare închisă, nu era tocmai evident. Și era tuns destul de scurt, aproape militărește. Și m-am

gândit: o fi militar în rezervă? Dar ceva nu se potrivea, așa că am adoptat atitudinea cea mai potrivită, de așteptare.

- Chiar vă rog! Dumneavoastră sunteți de-al locului, eu sunt un vizitator mai nou al parcului.

- Da, veniți din provincie, cred. Aveți, parcă, un ușor accent ardelenesc. Greșesc?

- Nu, domnule, nu greșiți.

- Ați ales să vă stabiliți în orașul nostru, sau e doar temporar? Mă scuzați că vă întreb; desigur, nu este treaba mea. Era doar de dragul conversației.

- Nu-i nimic, domnule, vă răspund bucuros. Doar că...nu știu nici eu prea bine. Am un angajament pe durată nedeterminată, e adevărat. Îmi place deocamdată ce fac și am așteptări pozitive. Dar să mă stabilesc aici, nu știu dacă sunt pregătit.

- Da, așa se întâmplă în ziua de astăzi. Eeee, capitalismul...Asta este, îți impune mobilitate și energie. Cât ești tânăr, e foarte bine. Deși sacrificiile sunt mari. E greu să-ți întemeiezi o familie, să iubești o femeie...Nici să mânânci ca lumea nu mai reușești...

- Sunteți un cunoscător, văd eu! A început să râdă ușor. *Mă scuzați puțin*, mi-a spus, și a scos din buzunarul pardesiului o punguță de plastic cu hrană pentru păsări.

- Vă plac păsările, am remarcat.

- Îmi plac foarte mult păsările. De la ele am învățat să iubesc.

- Să iubiți? Să iubiți natura, probabil, nu?

- Nu domnule, femeile! A rostit vorbele și fața i s-a luminat și mai mult. Apoi a continuat să hrănească păsările, cu răbdare, bucurându-se de fiecare gest și de fiecare bobiță înghițită de porumbei. M-am ridicat și m-am scuzat. Îmi pare rău, trebuie să ajung la gară.

A zâmbit. O femeie, nu-i așa? Mă așteptam să spună asta. Dar n-a spus-o. Mi-a spus doar bună seara și s-a ridicat ușor să-mi întindă mâna.

- Poate ne mai întâlnim și în altă seară, i-am spus.

- Tot ce se poate, tinere domn. Eu vin aici în fiecare seară! Și-am plecat. Iubirea mea se apropia de oraș, pe-o cale de fier. Iar eu trebuia să fiu acolo, la capătul liniei, pe peron, să o ridic în brațe, să mă contopesc cu ea. Am grăbit pasul.

2

O piatră. O simplă piatră de râu. Am întors-o cu vârful pantofului pe toate părțile, studiind-o. Când de-un alb lăptos și ușor translucid, când de-

un gri banal și mat. Ca viața, mi-am spus, dar, pentru că n-avea nicio noimă comparația, am început să râd ușor, pentru mine. Hai că viață de-un gri banal poți să-ți închipui ce înseamnă, dar viață de-un alb lăptos și ușor translucid... asta e o prostie!

Sper să nu pară tot o prostie, dar am ajuns foarte bun prieten cu parcul meu. De fapt se vede, am dezvoltat un fel de relație de proprietate față el; eu, nou venitul și trecătorul prin lume. Dar în mărinimia lui s-a lăsat adoptat și de mine.

Deja am ajuns să fiu recunoscut de alții asemenea; unii mă salută scurt, din priviri, cu alții schimb câteva vorbe. Dacă banca mea e ocupată de tineri zgomotoși și fericiți, mi se face loc pe o altă și întreținem scurte conversații.

Și chiar am ajuns să fiu atenționat: *uite, vi s-a eliberat banca*. Și tot așa am aflat că numele companionului meu mai în vârstă, cel care a acceptat să împartă banca cu mine, este Armand Alexandrescu. Imediat ce l-am auzit, m-am surprins gândindu-mă: i se potrivește.

- Salut! O privii surprins. Stătea în fața mea, cu spatele la soarele vioi de iunie, cu picioarele ușor depărtate, îmbrăcată cu o rochiță ușoară de vară, cu flori. Părul negru îi cădea peste față, dar nu părea să-i pese de asta. Arăta ca un înger, cu o aură solară pe care nu doar mi-o imaginam, era acolo, era reală.

Își legăna poșeta ștrengărește, ținând-o cu amândouă mâinile împreunate. Nu-i vedeam fața și ochii, dar nu mă deranja, le cunoșteam prea bine. Am continuat să rămân pironit pe bancă, brodând în imaginație fantezii cu trupul ei de amforă și luminosul chip angelic.

Se făcea că-i sărutam buzele de fier înroșit cu buzele mele de gheață, ca-ntr-o reclamă pe care-o difuzau des posturile de televiziune și mi-am dat seama că imaginația mi-a luat-o razna. Către banal.

- Salut, frumoaso!

- Aștepti de mult?

- De-o veșnicie! Dar nu pe tine. Pe tine nu te așteptam.

- Ce spui? Hai mă, dar pe cine așteptai?

- Nu-ți spun!

- O femeie?

- Normal că o femeie! S-a aruncat direct pe genunchii mei, sărutându-mă apăsând pe buze. M-am lăsat prins în jocul ei și am cuprins-o de mijloc. Soarele îmi cădea pe față strecurat prin părul ei și am continuat să ne sărutăm lacomi, fără oprire.

- Mami, băiatul ăla o mănâncă pe fata care stă în brațele lui! am auzit amândoi vocea nevinovată a unui băiețel.

- Ești un prost! îi răspunse o voce de fetiță. O sărută, prostule! O săru...

- Tăceți amândoi! Hai, mișcați-vă mai repede. Miruna, nu-l mai face prost pe fratele tău!

Ne-am privit și-am început să râdem nestăpânit. *Te mănânc! Îmi place cum mă mănânci, domnule! Dar nu m-am săturat, domnișoară! Atunci poștește de te servește!*

Seara ne-a alungat în cele din urmă din parc pe trotuare, către casă. Ținându-ne de mână ca-n liceu și, din când în când, oprindu-ne să ne sărutăm. Nimic din ce făceam nu fusese gândit, plănuit sau măcar bănuit.

A fost doar un simplu telefon; și cine să-și mai amintească cine l-a dat? Dar a fost dat și asta contează. *Ne vedem? Nu știu dacă pot. Dar mi-ar place. Unde? Aăă... a, știu! În parc, la lorga! A, super! Sper să ajung, frumoaso! Dacă nu pot să ajung, te sun. Nu, nu mă mai suna. Ne vedem acolo la șapte. Păi, și dacă nu ajung? Tocmai, nu contează. Eu am să vin și dacă nu ești, te voi aștepta. Iar dacă ajungi înaintea mea, mă aștepti tu. Și dacă totuși nu ajung? Atunci, pe la zece seara, când va trece un domn interesant pe lângă mine și mă va privi scurt, mă voi ridica, îl voi lua de braț și-l voi ruga să mă conducă la metrou. Și dacă va vrea să te conducă în altă parte? Îi voi spune: pardon, domnule, credeam că sunteți un gentleman!*

La sfârșitul conversației am râs și eu și ea; aveam în sfârșit o întâlnire după atâtea săptămâni sumbre de alergătură.

- Cum a fost, dragul meu, ziua ta de astăzi?

- Hm, nu-mi aminti! Groaznică! Alergătură de pomană și excesiv de cald. Uite, miroase-mă! Am transpirat ca un câine și am un miros ca de șantier! S-a aplecat spre mine și m-am oprit. M-a privit scurt și ștrengărește în ochi, pe sub gene, și-i mi-a deschis doi sau trei nasturi de la cămașă. Și a început să mă sărute și să muște ușor.

- Ești nebună, frumoaso! Am prins-o cu degetele răsfirate de părul cefei și i-am ridicat buzele spre ale mele. Ca să o sărut pățimaș. Hai mai repede acasă!

- Doar vă miroseam, domnule! Mi s-a părut că m-ați îndemnat să fac asta!

- Domnișoară, dumneavoastră literalmente faceți ce vi se spune? Și iar ne-am pus pe râs și am pornit să alergăm, fluturându-ne mâinile către taximetrele care treceau. În cele din urmă unul s-a oprit și ne-am urcat, sărutându-ne și frângându-ne cu mâinile, pe locurile din spate.

Sânziene, ia poftiți la sânziene! își striga marfa o țigancă așezată pe trotuar. În luneta taximetrului care-a demarat cuminte, grijuliu să nu ne

deranjeze din săruturi și îmbrățișări, se reflecta discul roșiatic a soarelui care apunea, pe jumătate ascuns de un turn de beton și sticlă.

3

Lumina cădea blândă și clară. Focul verii începuse să se rispească printre zilele tot mai scurte. Dar era încă bine, atât de bine! Parcul era o lecție pentru colorști și o încântare pentru ochi. Frumosul se revărsa direct prin inelul irisului în suflet, inimă și minte. Deveniai mai bun, mai calm, ca și cum lumea s-ar fi schimbat deodată, pregătindu-se să alunece pe-o gură de rai.

Ca un voal de mătase, m-am trezit înconjurat și mângâiat de-o strălucire blândă și curată, imediat ce-am ieșit prin gura de metrou, care îmi însoțea plimbarea cernând aripi de fluturi nevăzuți, bordați cu argint și aur. Și era totul atât de intens, încât propria-mi umbră renunțase să mă mai urmeze. Sau o făcea foarte discret.

Nu am o relație rea cu umbra mea. Îmi place cum mi-o ia uneori înaintea și-mi arată calea. Îi fac concesii adesea, dar îi mai întorc și spatele, ca să alerge după mine. E-un joc care ne place și nu ne-am despărțit niciodată supărați din acest motiv. Nici măcar după căderea serii. Iar parcul este locul preferat al hârjoanei noastre.

Dacă o frunză îngălbenită se leagănă ușor, o urmăresc cu privirea până se așează cuminte pe pavaj. Nu par să fie foarte multe îngălbenite când privești copacii, dar cad mereu. Probabil se ascund prin ramuri rușinate, dar neputința le dă de gol. Și atunci sunt alungate de la locul lor. Păcat.

Așezat la locul meu din parc, îmi doresc ca nimic să nu se schimbe. Când am ajuns întâi aici, vegetația izbucnea fericită erupând în verde crud. Un nou început pentru toată lumea. Cu toții avem dreptul, mi-am zis, să clamăm un nou început și să-i urmărim chemarea. De ce nu continuăm și acum să mergem împreună? De ce mă părăsiți, frunzelor?

Capacitatea mea de a fi fericit se leagă de locuri, de momente, de dragoste, dar mai ales de nevoia de a rezona cu cineva, de a nu fi singur. Puterea unui om de a fi fericit este cel mai de preț dar pe care îl poate primi de la Dumnezeu. Iar deznădejdea, perspectiva autoasumată a nefericirii este, dimpotrivă, cel mai mare deserviciu pe care omul îl aduce destinului și menirii sale.

Am pus paranteză gândurilor mele, urmărindu-l pe domnul Armand cum înainta cu pași ezitanți. Era cald, dar se pare că lui nu-i era bine și, peste cămașa sa albă purta un jersey de lână crem, cu buzunare largi.

Dintr-unul din buzunare se arăta, de două degete, o carte cu coperti tari, îmbrăcată în mușama neagră.

Se așeză cu dificultate pe bancă, lângă mine, și mă salută cu un zâmbet generos, dar aninat pe o față ostenită, trădând suferința. *Ați fost bolnav?* Nu l-am întrebat decât din privire, dar mi-a răspuns, intuind.

- Inima, tinere, inima! Nu mai vrea același lucru pe care l-aș vrea eu. Îmi așează o gheară în gât noaptea și apoi ne ținem de urât unul altuia până spre dimineață. Doar să iubească mai poate. Însă cine să mai bage de seamă? Și făcu un gest a lehamite cu mâna.

Se așeză apoi cu fața la soarele de septembrie, rezemându-se ostenit cu spatele de spătarul băncii și închise ochii. Cu mâna dreaptă se apucase de marginea băncii, iar pe cea stângă, cu degetele în sus, răsfirate, o așezase în poală.

Jerseul se desfăcuse și acoperea cartea. Eram curios să văd ce lectură anume își pregătise domnul Armand pentru această seară, dar îi respectam nevoia de odihnă. Obosise probabil venind până aici, așa că i-am rămas de strajă și m-am întors la propriile mele gânduri.

Mulți dintre cei care îndrăznesc să caute fericirea și au această putere, le par celorlalți niște caraghioși. Obişnuim să cântărim fericirea semenilor prin prezența sau absența unor semne exterioare de bunăstare. Și, doar ca exercițiu interior mă gândesc, dacă m-ar întreba cineva acum, chiar acum, prin ce metodă aş căuta prezența fericirii altcuiva, ce anume aş răspunde? Sau la ce m-aș gândi?

La semnele materiale? Cred că aş fi tentat. Cât de cât, fericirea înseamnă un anume echilibru, dacă nu chiar bunăstare materială. Dar nu m-aș opri aici și mi-aș dori să văd și alte semne: dacă am în față o persoană aparent sănătoasă și în bună formă fizică, dacă are un sistem de gândire robust și valori bine întemeiate, nu? Dacă are o familie și prieteni, iar în mijlocul lor se manifestă deschis, optimist, debordând de energie. Toate acestea pot fi semne ale fericirii. Așa aş proceda înțelept.

Mi-am aruncat ochii asupra companionului meu. Ațipise și respira ușor. Nu-mi explicam tentația de a teoretiza asupra fericirii. Propriile-mi gânduri erau sterile și sărace și mi-aș fi dorit să port mai degrabă o discuție despre fericire cu domnul Armand. Dar el profita de soare, avea nevoie de el să se întremeze, să treacă cumva prin iarna care nu era departe.

Când ajungi să cunoști un om care ți se pare fericit, judecând rațional semnele exterioare, afli că are, la pachet, tot pe atâtea motive de nefericire. Are bunuri și proprietăți, dar are și datorii, făcute pentru că a vrut să aibă confort și să-l aibă cât mai repede.

Fiindcă că are datorii, îl stresează locul de muncă. Poate că i-a plăcut cândva ce făcea acolo, dar acum s-a rutinat și nu poate să se decidă. Ar risca să-și dea demisia, dar are datorii de plătit și nu este momentul. Nici să rămână nu-l satisface, câștigul nu-l mai mulțumește. Și nimeni dintre colegi nu-l înțelege. Pentru că toți se află în aceeași situație.

O, dar totul se complică atunci când mărturisește, la un pahar, că soția nu-l mai înțelege. Sigur, nu e ceva concret sau evident. Sunt vorbe nespuse, conflicte mocnite care izbucnesc când te aștepți mai puțin, de la bani, de la copii. Și când ar vrea să fie mângâiat, ea e indiferentă, și poate că da, nici el nu mai are energie să-i ghicească dorințele.

Devine un străin la el acasă și nu mai poate fi fericit. Se regăsește alături de familie doar când ajung uneori între prieteni. Dar când nu mai au de unde să ia astfel de zile cu împrumut, și rămân acasă doar în doi, își dă seama că e o stranie singurătate. Că schimbă vorbe inutile și fără chef. Și atunci dă vina pe celălalt, pe viață, pe slujbă, pe bancă, pe toți și toate. Pentru că nu este fericit.

Domnul Armand mă privea de-acum cu ochi mari și liniștiți ca unda unui lac scoțian. Își adunase poalele jerseului și-l strânsese sub brațele încrucișate peste piept. Am făcut semn cu mâna spre cartea din buzunar: *ce citiți?* Scoase cu mâna ușor tremurătoare, din buzunarul care i se împotrivi puțin prin strânsoare, un volum de poezii al lui Blaga, *Poemele luminii*.

- Îmi place Blaga, îmi spuse. Nu totul, nu sistemul lui de gândire, filosofia lui, nu le aprob pe de-a-ntregul; adică nu de aprobarea mea are nevoie geniul lui, dar nu mă regăsesc eu în ele. În schimb poezia lui este divină, plină de o lumină pe care am început, cu vârsta, să o apreciez tot mai mult.

- Îmi pare rău, domnule Armand, eu în afară de ce-am studiat în liceu despre Lucian Blaga și accidental de ce-am auzit ici, colo despre el, nu-l cunosc. Nu l-am citit.

- Nu trebuie să-ți pară rău. Să-ți pară rău, tinere, dacă nu ai aplecare spre carte, spre lectură ca formă de cunoaștere a lumii și a tainelor sale, dar pe Blaga mai ai timp să-l cunoști și să-l citești, dacă vei voi.

- Aș vrea. Cred că aș vrea. M-ați făcut curios din două, trei fraze, pentru că ați vorbit cu căldură despre poezia lui.

Îmi întinse cu un gest firesc cărțulia legată în mușama neagră, pe-a cărei copertă erau imprimate cu litere aurii autorul și titlul volumului. Cartea fusese legată a doua oară într-o legătură, pentru că avea paginile îngălbenite, în timp ce coperta era impecabilă. Am răsfoit-o repede și-am

văzut că era tipărită în 1946. Parcă mă cuprinsese emoția și-mi venea să-i reîntorc darul, de teamă că nu voi fi capabil să-l păstrez cum trebuie până-l voi fi citit.

- Îmi plac ardelenii, că au un fel de sfială a lucrului și gestului. Îți vorbesc în cunoștință de cauză, bunicul meu din partea tatălui era, Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească, ardelean din Blaj. Mi-a fost maestru și mentor spiritual și am de la dânsul o mulțime de cărți, printre care și pe cea pe care dumneata o ții în mână.

Atunci chiar am dat să i-o înapoiez și a început să râdă. I-am văzut din nou chipul luminat și-am început să râd și eu. Am înțeles că darul nu trebuie întors și că trebuie să o lecturez temeinic, dar și să mi-l apropiu cumva pe Blaga, ca să am ce vorbi cu bătrânul.

- Vă mulțumesc, domnule Armand. Am să o înapoiez cât de curând.

- Nu te grăbi, tinere. Citește-o pe îndelete. Lecturile sunt ca și dragostea. Cine se grăbește în dragoste pierde esențialul. Vezi dumneata, asta-mi place la Blaga, tot un ardelean, nu-i așa! Că a intuit că firea toată nu poate fi cunoscută prin cântărire și disecare și nici fără folosul unei aplecări temeinice.

- Cred că vă înțeleg.

Nu era târzie ora când am ajuns acasă, dar se-ntunecase. Am ghicit-o ca o umbră. Luminile nu erau aprinse în casă, așa c-am bâjbăit după întrerupător și m-am trezit cu ea lângă mine. Mi-a prins capul în palme ca un copil și m-a sărutat pe buze.

În ghicitură, avea o aură pe care numai carnea fierbinte o are și mirosul corpului ei mi-a îmbătat toate simțurile. Nu că aș fi vrut să vorbesc, dar îmi pusese deja degetul arătător pe buze. Apoi mă sărută din nou și, fără să țină cont de încercările mele de a-mi arunca pantofii din picioare, mă trase de gulerul cămășii către dormitor.

Îmi dezbracă cămașa și o îmbracă peste corpul ei arămiu, risipind pletele ude peste gulerul ridicat. Ajutându-mă să mă debrac mă întârzia, dar nu puteam protesta pentru că-mi închidea buzele cu degetul și mă săruta din nou și mereu.

Mă încurcasem în pantaloni și m-am așezat pe marginea patului, iar ea, parcă abia așteptând, m-a răsturnat pe spate și mi-a legat mâinile cu o eșarfă. Nu era o legătură fermă, dar am înțeles ce vrea. Apoi mi-a acoperit și ochii cu o altă eșarfă, gest aproape inutil, pentru că lumina ce se strecura printre draperii era doar o părere.

Dar și în acea lumină slabă puteam să văd atâtea, să-i văd ochii scăpărând de dorință, conturul sânilor, tresărirea șoldurilor și părul

căzându-i peste față. Așadar avea sens ca în jocul ei să mă arunce în întunericul perfect, pe care și-l dorea pentru a spori taina unirii trupurilor.

S-a așezat deasupra mea și m-a luat în stăpânire cu gurile ei fierbinți, unduindu-se mereu, răscolindu-mă și obligându-mă să renunț la legătura din jurul încheieturilor pentru ca palmele mele să-i frământă trupul. A răspuns împotrivându-se și, în același timp, cedând și mai mult plăcerii de a se lăsa posedată de trupul meu.

Legăturile au căzut și jocul și-a schimbat regula, dar era o părere, așa cum în viață totul e o părere, pentru că sensul jocului era să se lase posedată, să implore să fie posedată, să se lupte să fie posedată ca un demon căzut ce se lasă străpuns cu sabia de bună voie, făcându-se rob.

Când odaia s-a umplut de lumina palidă a veiozei, m-a găsit răstignit printre așternuturi. Pleoapele mi s-au strâns instinctiv. Era udă încă și s-a întins deasupra mea, zdrobindu-și sânii de pieptul meu. Părul ei ud mi-a căzut peste față și o fericire inexplicabilă mă inunda reversându-se din degetele mele răsirate către apus și răsărit.

- Povestește-mi despre ziua ta de astăzi! Spune-mi tot. Ce vrei tu, dar și ce nu vrei, într-un cuvânt vreau să știu tot!

Am scuturat din cap, refuzând și, ca să mă disciplineze, mi-a mușcat lobii urechilor. Am privit-o în ochi. E frumoasă și sunt atât de norocos să o strâng în brațele mele toată noaptea. Am mângâiat-o și i-am sărutat ochii.

- Ziua mea a trecut cu gândul la tine. Doar când m-am oprit în parc și l-am întâlnit pe bătrânul Armand, am reușit să te uit puțin. Dar foarte puțin.

- Mă bucur că nu m-ai uitat pentru o altă femeie. Ești iertat. Pentru că domnul Armand este cu adevărat o persoană deosebită. Și nu mi-ai mai povestit de mult nimic despre el.

- A fost bolnav, se pare. Destul de grav, presupun, pentru că era foarte slăbit.

- Îmi pare tare rău!

- Da, și mie. Fără el și fără tine parcul mi se pare trist și gol. Dar tu, tu ce-ai făcut astăzi?

- M-am gândit la tine toată ziua. Și abia am așteptat să te întorci ca să facem dragoste. Astăzi am lucrat foarte puțin. Nu am inspirație și cred că nu am vopselele potrivite pentru nuanța de galben pe care-o vreau eu. Dar mi-a fost foarte, foarte lene să ies în oraș să caut alt tub de vopsea.

- Lasă, e bine să mai ai câte-o zi de lenevit. Și s-ar putea să se fi potrivit chiar foarte bine. Haide mâine în oraș, ies și eu, bem o cafea. Apoi te însoțesc la cumpărături și mă întorc la muncă. Nu voi avea nimic serios de făcut până spre prânz, am timp.

- Perfect! Așa facem! Dar n-ai terminat ce aveai să-mi povestești, frumosule! Hai, nu te mai lăsa mereu îmboldit!

Am scotocit printre hainele aruncate lângă pat și am găsit cartea primită de la bătrân. *Uite, Blaga. De la Armand.*

- Eu o citesc prima! m-a anunțat ea. S-a ridicat și a pornit-o goală spre studio, cu cartea în mână. Femeile! Cine să li se împotrivească?

4

Îngenuncheasem și-i țineam în poală capul zdobit, implorând cerul să nu mi-o răpească. Avea ochii larg deschiși, ochii ei frumoși de care m-am îndrăgostit, păstrând o întrebare ce a rămas nepusă: de ce, Doamne?

Îmbrăcase pentru întâlnirea noastră rochia cu imprimeuri florale, care-mi plăcea mie, și din cozi împletite își prinsese părul în vârful capului. I-am făcut semn cu mâna și ea mi-a răspuns de pe cealaltă parte a bulevardului. Întâi fluturând o mână, apoi pe amândouă.

Am schimbat semne: vin eu la tine, sau vii tu? Vin eu, vin eu! mi-a transmis și apoi mi-a desenat săruturi aruncate cu vârful degetelor de pe buzele ei roșii și pline. O pală ușoară de vânt i-a lipit rochia de trup și mi-am dorit să fac dragoste cu ea pe loc, între oameni care să treacă pe lângă noi, ciocnindu-se indiferenți de trupurile noastre înlănțuite, împletite, flâmânde, care gem și se bucură.

Semaforul s-a făcut verde și eu am deschis brațele: vino! Ea și-a prins rochia cu degetele și s-a rotit înfoid-o, după care am închis ochii așteptând-o să străbată cei câțiva metri de bulevard dintre trotuare și să-mi cadă la piept.

Apoi nu mai știu. Sunete metalice pe care noaptea mi le mpachetează în nesfârșite coșmaruri, scrâșnete și strigătul ei care mi-a deschis ochii în groază; ea aruncată în piruete pe cer, alături de alte două trupuri și un bolid alb, atât de imaculat de alb, care s-a rotit cu frâne țipând neverosimil, oprindu-se și contorsionându-se sub un tramvai.

Imaginea unui trup de păpușă stricată a fost prima care mi-a izbit retina și revine ca o pasăre proastă și rea, atunci când pereții stau să cadă asupra-mi, țipând. Am alergat și m-am împiedicat de trupul gemând al unui om în vârstă, izbit și el de furia bolidului ucigaș, dar n-am simțit căzătura. M-am ridicat, m-am târât, nu mai știu.

Am vrut să-i curăț fața și fruntea, să o văd la fel cum am văzut-o plutind deasupra mea cu o seară înainte. Îmi curgeau lacrimi și o imploram să se ridice, să facem dragoste. M-au prins patru brațe puternice și o asistentă îmbrăcată în roșu, mult roșu, țipător de roșu, îmi vorbea

încercând să mă calmeze, să-mi ceară trupul ei, iar eu mă împotriveam. Să facem dragoste, vino, ridică-te, vreau să facem dragoste!

Ce cauți tu, dragostea mea, aici, culcată pe asfaltul blestemat, când acasă ne așteaptă așternuturi moi? Haide, dragostea mea, să ne ridicăm. Să bem cafeaua aburindă și să ciripim vorbe de dragoste! Nu mă lăsa, dragostea mea! Ce mă fac eu singur, fără tine, în lumea asta mare și rea?

Femeia în roșu mi-a injectat în brațul stâng un calmant și atunci i-am dat o palmă cu toată puterea. Privirea ei mirată, plină de lacrimi, mă doare și acum. N-am vrut să-i fac rău, n-am vrut să o lovesc, dar n-am vrut nici să mi-o ia.

Atunci m-au bruscat și m-au așezat și pe mine pe-o targă, de care m-au legat. Și mai apoi s-a-ntunecat totul. M-am revoltat în obidă și când ochii mi s-au închis, am crezut că e un coșmar trecător. Care se va termina și ne vom întâlni să bem cafeaua, să o sărut pe frunte și pe ochi, ea să plece să-și caute tubul de vopsea cu galbenul potrivit, iar eu să mă întorc la serviciu. Seara să ne cuibărim în așternuturi pentru a face din trupurile noastre dragoste.

Ningea. Se scutura un curcubeu alb din nori plumburii și parcul își pierduse identitatea, dar nu și conturul. Desenat din linii curbe și nuanțe de alb și gri, a primit viață în curând. Copiii, în special copiii, au început să iasă de peste tot, invadându-l. Apoi tinerii, jucându-se cu zăpadă și sărutându-se. Și, în sfârșit, cei obișnuiți ai locului.

Domnul Armand își adusese o pătură, cu care și-a acoperit genunchii. Așa l-am găsit și, fără o vorbă, m-am așezat alături. Fulguia când ne-am întâlnit, iar ochii lui m-au cercetat cu puțină mirare, întrebător. „Nu te-am mai văzut de mult, tinere prieten”. Și, ca unui copil, mi-au dat lacrimile și i-am povestit. Tot.

- Măine este Crăciunul, tinere prieten. Am ascultat sfâșiat povestea dumată și mă gândesc, și mă întreb, de ce Dumnezeu mai îngăduie unui bătrân bolnav, ca mine, să mai trăiască, iar tinereții să se risipească. M-a tras apoi mai aproape de el, petrecându-și brațul după umărul meu și mi-a acoperit genunchii cu o parte din pătura lui.

De parcă mi-ar fi fost tată, mi-am culcat fruntea pe umărul lui și-am început să plâng pe înfundate. M-a mângâiat pe creștet și m-a certat cu vorbe blânde că umblu prin frig și ninsoare cu capul descoperit.

- Dragul meu, sunt singur de doisprezece ani. Aveam, atunci când m-a părăsit, aproape șaiszeci de ani. Când ești la vârsta pe care o ai dumneata, îți spui că la șaiszeci de ani nu mai contează. Ești deja bătrân.

Dar nu este așa. Te doare la fel de tare, implacabil, când jumătatea ta pleacă pe calea fără întoarcere!

Am cunoscut-o când aveam cam vârsta dumitale, la patruzeci și șapte de ani. Divorțasem de un an și începusem să mă obișnuiesc cu viața de ogar singuratic și, îmi ziceam eu, bătrân. Mi se părea că nicio femeie nu mă mai vrea cu adevărat, deși nu puține erau cele care-mi cultivau prezența.

Atunci când singurătatea mi-a devenit tovarășă tolerată, ne-am cunoscut. Mi l-a recomandat pe Blaga. Nu fusese niciodată căsătorită, dar trecuse prin mai multe relații. Ultima durase vreo șapte sau opt ani și s-a rupt atunci când și-a dorit un copil, iar el a refuzat-o. A insistat, până într-o seară când s-au certat urât. El a pălmuit-o, apoi și-a strâns lucrurile și a plecat.

Cum spuneam, de la Blaga a început totul. De asta umblu câteodată cu cărțile lui în buzunar. Pentru că-mi aduc aminte de ea. Era doctorand în sistemul de gândire a lui Blaga și s-a îndrăgostit de edițiile mele vechi.

Era mai tânără decât mine. Nu mi-am imaginat niciodată că voi avea atât de multe în comun cu o femeie mult mai tânără decât mine. Aproape dintr-o altă generație. Dar să nu-ți imaginezi acum că era cu douăzeci de ani mai tânără, nu, însă aproape zece ani tot erau. Potrivit concepțiilor mele, era cam mult.

Când mi-a descoperit cărțile din bibliotecă, la o petrecere pe care o organizase la mine în apartament un amic care și-a dorit să sărbătorească discret un eveniment ce-l lega de amantă, Amelia, pentru că acesta era numele ei, Amelia zic, m-a privit într-un fel aparte.

Eram cu totul cinci perechi, dar ea venise întâmplător, așa cum am aflat mai târziu. Nu știam prea bine cum să mă port, țineam să fiu precaut, pentru că mă gândeam că o aduseseră special pentru mine. Nici vorbă însă, nu se gândiseră la așa ceva. Amelia era prietenă cu una din fetele care veniseră la petrecere, și care o luase aproape cu forța după ea, ca să nu se întoarcă seara singură spre casă.

Știu că sar de la una la alta, dar îmi place să-mi amintesc cum ne-am cunoscut. Am vorbit până dimineața, ea pledând pentru îmbogățirea logicii cunoașterii, argumentându-mi cunoașterea luciferică și eu apărându-mă ca un bun creștin de eonul dogmatic. N-a eșuat total și mi-a smuls promisiunea că voi încerca să nu mai încurc în mintea mea cunoașterea luciferică cu vreo cale demoniacă.

Mama mea a fost fiică de preot, iar eu am fost crescut cu teamă de Dumnezeu. Așa că la început n-am înțeles nimic din argumentația ei,

simțindu-mă dator să abordez totul dogmatic. Dar nu și vehement, pentru că privirea ei a început să-mi ofere liniște și încredere.

Până spre dimineață mă îndrăgostisem de ea, de ochii ei, de mintea ei. Așa că am invitat-o să luăm cina într-o seară, să-mi explice mai pe îndelete. Dar mă și temeam. Eram singur de mult, de prea mult timp nu mai ținusem o femeie în brațe și mă gândeam că sunt pe cale să cedez unui impuls pe care o să ajung să-l regret.

Se opri puțin ostenit, privind în gol, dar cu fața luminată de amintiri. Ninge, ninge într-una, strecurat prin lumina caldă ce cobora din lampioanele parcului și din nesfârșitele panglici cu becuri colorate ce împodobeau totul în jur, pentru sărbătoare.

M-am temut câteva clipe că se va opri din povestit, se va ridica și va pleca spre casă. Ar fi trebuit să facă asta. Nu era frig, dar era totuși Ajunul. Seară de decembrie. M-am gândit să-l învelesc cât mai bine în pătură, dar în același timp n-am îndrăznit să fac nicio mișcare.

Mi-a sunat la ușă, fără veste, după trei zile.

„De unde ai știut că voi fi acasă?” „N-am știut, de unde să știu? Mi-am încercat norocul. Mi-am zis că de va fi să fie, te voi găsi. Și mi-am mai spus că nu voi suna decât o singură dată, voi aștepta fix treizeci de secunde, apoi mă voi întoarce pe călcâie și voi pleca.”

Îndrăzneala ei firească, felul natural de a se purta, m-au fermecat peste măsură. Am aflat mai târziu, chiar de la ea, că tremura de emoții pe dinăuntru, dar și-a păstrat cumpătul. După ce-a sunat, îi venise s-o ia la goană pe scări, în jos. Și tot așa, aveam să aflu că ea, cea adevărată, cea de zi cu zi, nu era deloc diferită de cea care mi-a sunat atunci la ușă.

Și-am făcut dragoste.

Mi-a spus că vrea să-mi mai vadă încă o dată biblioteca. Am condus-o în camera mea de lucru, am rugat-o să se facă comodă, iar eu m-am dus la bucătărie să pregătesc o tratație cu cafele și coniac.

Mă întrebam, în sinea mea, ce face ea acolo, în camera mea de lucru. Nu aveam nici atunci, cum nu am nici acum, obiceiul să păstrez prea multă ordine. Dar nu eram foarte îngijorat; până la urmă era o vizită neanunțată.

Nu aveam o tavă pe care să-mi încapă și cafelele și paharele de coniac, așa că am hotărât să duc întâi paharele. Mă aștepta goală, puțin stingheră, probabil de teama reacției mele. În mod ciudat pentru noi bărbații, dar nu și pentru o femeie, ținea să-și acopere sânii.

Am fost surprins, recunosc, dar surprins pentru că s-a dezbrăcat așa cum mi-am dorit eu să se întâmple. Pentru că mi-am dorit asta, mi-am dorit să o găsesc goală, gata să facă dragoste, ca și cum ne-am fi cunoscut de-o viață, fără să îndrăznesc nicio clipă să și cred că s-ar putea întâmpla cu adevărat.

Am așezat ușor paharele pe birou, fără să-mi iau ochii de la ea. Nu avea un corp perfect, dar era tot ce-mi putem dori; pentru mine era perfectă. Din privirea ei, din ținută, ghiceam fetița care-a fost și-a făcut, cu feciorelnică sfială, dragoste prima dată, dăruindu-se toată necunoscutului izvor de plăcere. Iar eu m-am simțit ca un Humbert ce-o are-n față pe Lolita.

Dar numai pentru câteva secunde. Pentru că după ce m-am apropiat de ea și am atins-o, am luat-o în brațe, s-a dezlănțuit ca o leoaică și-a trezit în mine toate senzațiile de mult uitate. N-am putut să fac mare lucru la început. Trecuse prea mult timp, dar până a doua zi dimineată, pentru că n-a mai plecat de la mine decât a doua zi, a erupt din mine bărbatul care trebuia să fiu, îmi doream să mai fiu, și pe care doar ea l-a găsit.

În primii trei ani am trăit împreună cu Amelia o dragoste pasională de care nu m-am crezut în stare, dar la care am năzuit o viață întreagă înainte. Și tot ea a găsit parcul și banca pe care noi doi suntem așezați acum. Veneam aici împreună să hrănim păsările. Îmi arăta amuzată porumbeii și-mi spunea: „Vezi, vreau să mă iubești cum se iubesc porumbeii! Vreau să învățăm să ne iubim de la păsări!”

Atunci râdeam amuzat. O iubeam atât de mult încât orice mi-ar fi spus se contopea în mine cu muzica universului. A vrut să ne iubim ca păsările, așa ne-am iubit. Cred că am și desfăcut aripi imense și am zburat prin văzduh împreună. Sunt perfect incredințat de acest lucru. Iar apoi, apoi...când ea n-a mai fost, am știut că am învățat să iubesc de la o pasăre. Amelia era o pasăre minunată, cu zborul perfect. Și m-a învățat și pe mine să zbor.

Bătrânul Armand s-a oprit, privind în gol, obosit cu adevărat. Era deja destul de frig și zăpada începuse să ne acopere, transformându-ne în oameni de zăpadă. Străzile își domoliseră viermuiala și sărbătoarea se muta în spatele ferestrelor.

- S-a făcut târziu și Ajunul ar trebui petrecut în căldura căminului, nu afară, în frig. Chiar dacă ninge atât de frumos. Vă conduc spre casă, dacă-mi permiteți. Vă rog! Și-a ridicat spre mine ochii trudiți și mi-a mulțumit din privire.

- Dar dumneata, tinere, ești mai bine?

- Îmi lipsește. Îmi lipsește mult și nu pot să nu mă gândesc la ea tot timpul.

- Știu cum este. Haide, condu-mă acasă și să petrecem amândoi noaptea de Ajun lângă un ceai fierbinte și-un coniac.

Am plecat împreună, ținându-l de braț și vorbind împăcați, ca doi buni prieteni, câte-n lună și-n stele. Două umbre alunecând pe trotuare și pe zidurile caselor. *O, ce veste minunată, de la Betleem s-arată! Cerul strălucea, îngerul venea, pe-o rază curată.*

5

Marea se unduiește în jurul stâncii precum voalurile pe coapsele unei dansatoare orientale; e foarte cald pentru un început de septembrie și nu se zărește niciun nor. Totul este tăcut și încremenit, până și apa preferă un legănat leneș, reținut. În curând va erupe în coloane, eliberând crunte energii în furtunile toamnei. Dar din calmul fierbinte al zilei de astăzi, vremea furtunilor e departe.

Mă strecur agale spre-o stâncă, unde pot să mă arăt întreg soarelui; gol și singur. O stâncă între faleza înaltă și mare, căzută parcă din cer. Acolo îmi voi imagina cum marea în furtună se va repezi ca o războinică fecioară pe caii săi de spumă să o spulbere, lovind-o în piept.

Ca să ajungi, trebuie să urmezi o potecă de capre, urcând și coborând sinuos, aninată ca o părere de faleza înaltă și nisipoasă, ici-colo mărginită de tufe de sălcioară și arțar tătărăsc. Fără veste se oprește într-o frunte de colină și dintr-o parte se aruncă aproape vertical spre platoul înierbat, iar din alta coboară spre buza mării.

Mă prind cu mâna de tufe, așez piciorul cu grijă și mă las să alunec, apoi urc pieptiș, mă opresc și fotografiez cu obiectivul telefonului mobil, șterg fotografiile care nu-mi plac, iau alte imagini, continui calea. Doar eu știu locul. Mă gândesc puțin și apoi alung gândul stupid. Ajung și mă opresc.

Coborâșul se face pe scări tocmite de păstori din lespezi de piatră rotunjită. Ridic rucsacul de pe umărul stâng și mi-l potrivesc în spate, petrecut peste amândoi umerii. Îmi scot șlapii și încep să cobor treptele de piatră așezate în dansul lor șerpuitor, și mă las purtat: pas săltat, pas adăugat, piruetă.

Pe stâncă nu vine nimeni, niciodată. Ar putea fi stânca mea. Îmi întind prosopul, mă dezbrac și rămân gol ca un prunc. Încep cu un scăldat în apa mării, protejat de zidul de piatră și răsfățat de unda calmă și răcoroasă. Îmi ridic pieptul pe apă, mă avânt cu brațul înainte, respir cu

nesaț, apoi mă întorc și mă avânt cu celălalt braț, stârnesc șuvoaie ce-mi curg înapoi sub bătaia picioarelor, iar și iar.

Când simt că obosesc mă întorc pe spate în plută leneșă, privind cerul albastru, cu genele inundate de lumina bogată a soarelui de toamnă. O bucurie adâncă mă cuprinde și, recunoscător, murmur o scurtă rugăciune, mulțumindu-l Domnului. Pentru pacea din suflet.

Apoi mă avânt din nou înot și, când stânca se zărește ca o părere, strivită de depărtare între malul înalt și mare, mă întorc cu mișcări încete. Odată ajuns, mă răstignesc recunoscător pe piatra fierbinte și ațipesc.

Știu că m-am trezit și am văzut-o acolo. Își întinsese prosopul pe partea cealaltă a stâncii, la cinci – poate că nici nu erau cinci – pași de mine. Nu e cine știe cât de mare stânca mea. O relicvă, un asteroid, îmi place să cred, înghițită de nisipurile vechimii, tasată printre gresii și argile, apoi eliberată de apa mării și prăvălită la dispoziția toanelor eliberatoare.

Așezase între mine și ea o sacoșă și, cu fruntea culcată pe brațe, lăsa soarele să-i mângâie spatele. Părul cu reflexe albastrii, de agată, era adunat la spate și petrecut sub un umăr, descoperind un gât de lebedă. Avea pielea ușor arămie, istorisind sub călătoria privirilor mele, peste omoplați, șolduri, până la glezne, o mie și una de povești de dragoste.

Mi-am luat seama și am îmbrăcat repede slipul, apoi am constatat uimit că, departe de a mă simți stânjenit și invadat, mă bucuram de compania unei femei, fără îndoială, frumoasă. M-am întins din nou și am așteptat un semn de la ea, cu ochii închiși, dar cu toate simțurile în alertă.

Frumoasa companioană s-a întors cu fața spre soare. Avea sânii rotunzi și feciorelnici. Părea foarte tânără, dar nu-i vedeam ochii, pe care și-i acoperise cu brațul. Mă intriga. Puteam fi oricine, un nebun, un criminal, iar ea era atât de liniștită, de parcă nu aș fi existat.

M-am ridicat hotărât să pornesc din nou înot. Umbra mea i-a acoperit fața și atunci a dat primul semn că știe că nu este singură. Și-a descoperit ochii și m-a privit foarte direct. Erau mari, rotunzi, căprui, cu gene lungi. Ochi de copil, în care stăruia o întrebare, ca o mirare.

- Mă duc să fac o baie, i-am spus, surprins de privirea ei. Vrei să vii și tu?

Fără să-mi răspundă, s-a întors pe-o parte și a început să caute cu mâna stângă prin sacoșa de plajă. A scos un carnetel, apoi după alte căutări, un creion. A scris ce-a scris și mi-a făcut semn să mă apropii.

Dintr-un pas am fost lângă ea și mi se părea că joc un joc pe care noi doi l-am mai jucat cândva, că ne cunoaștem de când lumea și că ea a venit firesc acolo, pe stâncă, pentru că era, de fapt, stânca noastră.

„Sunt surdo-mută. Dacă dorești să-mi mai vorbești, te rog să o faci cu fața spre mine, ca să-ți pot citi cuvintele pe buze. Desigur, dacă te simți stânjenit, nu ești obligat să-mi ții companie. Îți mulțumesc oricum pentru că te-ai purtat ca un gentleman până acum. Numele meu este Amelia.”

Am tresărit ca un resort, iar ea a ridicat din umeri. A scris repede în carnețel și mi l-a dat să citesc. Am făcut-o, dar nu-mi puteam dezlipi ochii de la ea, din privirea ei și totul mi se părea ireal și atât de frumos. O senzație greu de tradus în cuvinte.

„Îmi pare rău. Asta este, nu am ce să fac. Putem să ne prefacem că suntem singuri fiecare. Nu te voi deranja cu nimic, crede-mă. Doar că îmi place mult piatra pe care stăm și aș vrea să rămân.”

- Nu, nu! m-am precipitat să-i explic. Mi-a făcut semn să vorbesc cu fața spre ea, iar eu am început să rostesc cuvintele rar și caraghios, ceea ce-a făcut-o să izbucnească în râs. Am râs și eu.

- Nu, nu mă interesează deloc că nu poți vorbi și auzi. Desigur, îmi pare rău (mi-a făcut semn cu mâna să trec mai departe și m-am grăbit s-o fac)... de fapt vreau să-ți spun că numele tău și cum ne-am întâlnit...

Eram teribil de confuz. Iar privirea ei nu m-a slăbit nicio clipă

- Am avut un prieten, Dumnezeu să-l ierte, domnul Armand. S-a stins în urmă cu o jumătate de an... A scris repede și mi-a dat să citesc: *„Îmi pare rău pentru pierderea ta.”*

- Îți mulțumesc. Era bolnav și în vârstă, dar, oricum, în fine... Știi, el a avut o soție despre care mi-a vorbit foarte mult, care se numea știi, ca tine, Amelia. Îmi povestea cum a cunoscut-o, într-un moment delicat din viață, povestea lor frumoasă... De fapt asta m-a izbit, numele tău, mi s-a părut...

A început din nou să râdă. Apoi a scris în carnețel: *„Ce zici, facem o baie?”*

- Da, da! Să știi că eu te-am întrebat asta când nu știam că ești... Vrei? Hai!

Și ne-am avântat în valuri. Am pornit vijelios, ea înota bras ușor, fără să se grăbească. M-am întors, m-a privit și mi-a zâmbit ca un copil. Dar nu era un copil. Privirea avea ceva care trăda tumultul anilor și zbaterea lor. Am înotat în tăcere, unul lângă celălalt, într-o lungă repriză, fără grabă. Doi oameni care au mai făcut asta cu siguranță, cândva, într-o altă viață.

Port la gât, pe lăntișor, un pandantiv cu un Crist răstignit. Îl venerez dintr-o nevoie a sufletului pe care nu pot și nici nu are rost să o explic. Atunci când din preaplinul egoului meu mă simt nenorocit, lovit de soartă, ajung, nu știu cum, să mângâi cu degetele, într-o doară, pandantivul și să simt trupul contorsionat la Cristului, ispășind în chinuri păcatele lumii. Și

înfumurarea suferințelor mele se risipește, strivită de conștiința universală și imuabilă a nevoii de asumare demnă și smerită.

Amelia este tot ce mi-am dorit după furtunile trecute ale „sufletului meu marin”, cum ar spune poetul. Și nu vreau să mă gândesc cum am ajuns amândoi să străbatem aceeași potecă ascunsă, către o stâncă ce a căzut cu siguranță din cer.

Dar dacă tot ce-mi închipui acum mâine se va spulbera? Seara ne-a surprins pe amândoi, întinși unul lângă celălalt, privindu-ne în tăcere și fără să clipim. Între noi, fluturând două aripi de porumbel, se afla carnețelul de conversații. Îmi plăcea privirea ei fără rest, ingenuă, ca o largă promisiune. *Plecăm?*, am șoptit. A încuviințat din privire. Am ajutat-o să-și potrivească sutienul, m-am întors cu spatele să-și schimbe bikini și apoi am ajutat-o să-și strângă bagajul.

Am urcat și coborât poteca ținându-ne de mână. Cu siguranță am mai făcut-o cândva. Am vrut mereu să o sărut, dar ceva m-a determinat să amân momentul. Când am ajuns la mașină, am întrebat-o *dar tu cum ai venit până aici?* A întins mâna și mi-a arătat satul. *Pe jos*, cred că mi-a spus.

- Mergi cu mine cu mașina, nu? A încuviințat. Cred că mergem în același loc, nu? Sau te duc altundeva? Mi-a scris în carnețel unde. Nu era departe de gazda mea, la cinci minute de mers cu mașina.

Am ajutat-o să coboare, am condus-o la poartă și am sărutat-o. Mi-a primit sărutul firesc. Ne-am sărutat din nou, apoi mi-a atins buzele cu degetul arătător. S-a întins și m-a sărutat pe frunte, după care a fugit, fluturându-și brațul drept ca o pasăre, în semn de salut, până ce a intrat în casă.

Cristul meu se odihnește în palma mâinii drepte. *Cuiele tot mă dor*, îmi spune, *dar există și speranță în lume*. Încuviințez și-l așez din nou la gât. Mă ridic și caut în bagaj *Poemele luminii*. Nu plec niciunde fără ele. Deschid cartea și din ea cad două foi dactilografiate.

Știu ce conțin, o povestioară. Poate scrisă cândva de regretatul Armand; nu știu, nu l-am întrebat niciodată, deși mi-am propus să o fac. Ridic foile de pe covor și știu: trebuie să i le dau Ameliei să le citească. Dar, înainte să le așez din nou între file și să pun cartea în bagajul de plajă, ca să fiu sigur că nu o uit, le recitesc.

Ucenicul Vrăjitor era trist.

I se părea că Maestrul îl ținea deoparte de marile lui vrăji. Ziua întreagă îl dăscălea și-i predica despre câte-n lună și în stele. Apoi îl pune

să piseze cu piulița în mojar, să amestece pulbere de oase cu praf de stele și malachit cu coarne pisate de capră.

Într-o zi a decis să plece.

A îndesat în sacul din piele de capră tot ce a găsit în atelier, lucruri a căror rost îl știa. De două lucruri nu a îndrăznit să se atingă: de bagheta magică și de Marea Carte de Vrăji. Dar a luat câte cărți de vrăji i-au încăput în sac, inclusiv Cartea de Vrăji a Noptii.

Și dus a fost.

A început să facă vrăji prin târguri și hanuri. Câștiga bine, bani frumoși. Apoi a început să descante pentru nevestele de târgoveți și negustori. De dragoste, de urât, de moarte. I-a mers vestea și a câștigat și mai mulți bani.

Acum se îmbrăca în haine scumpe și a ales un târg răsărit, unde și-a deschis propriul atelier, în Piața Primăriei. A pus firmă lucitoare, „Marele Ucenic Vrăjitor”. Îl vizitau negustori bogați și baroni scăpătați. Prefăcea apa în vin, plumbul în aur și întinerea babe bogate ca să-și găsească țitori tineri.

Într-o seară îi bătu în ușă cineva.

Se duse să deschidă. În prag stătea fostul său maestru. Se întunecă la față când îl văzu, dar îl pofti să intre. Maestrul intră și se așeză trudit pe o laviță.

- Văd că te-ai aranjat bine, îi spuse. Am auzit că faci mulți bani cu meșteșugul tău.

- Da, maestre, îi răspunse Ucenicul Vrăjitor. Lumea mă iubește și eu îi ajut cu tot ce au nevoie, așa că-mi merge bine.

- Așa am auzit și eu, încuviință maestrul. Totuși, continuă el, eu am venit să îți ofer șansa de a te întoarce la mine pentru a-ți continua ucenicia.

- Prostii!, replică Ucenicul Vrăjitor. Acum știu multe, poate tot atât de multe ca și dumneata.

Maestrul își scărpină barba deasă și insistă:

- Și totuși, îți mai spun încă o dată că sunt dispus să te ajut să-ți desăvârșești meșteșugul cu adevărat.

- Dumneata nu înțelegi, bag de seamă, îi întoarce tăfnos vorba Ucenicul. Bătrâne Maestru, eu nu am ce să mai învăț de la dumneata. Eu am realizat atât de multe de unul singur, încât nu mai am nevoie să mă dăscălești, așa cum făceai înainte, fără să mă înveți nimic.

Bătrânul se ridică. Îl privi cu mare părere de rău și cu tristețe părintească pe Ucenicul Vrăjitor, după care fără să mai spună vreo altă vorbă, părăsi atelierul din Piața Primăriei.

Trecu o vreme și încă altă vreme.

Ucenicul Vrăjitor își construi un palat lângă Primărie, cumpără titlul de conte și se însură cu o fată de negustor bogat, sporindu-și și mai mult averea.

În cotloanele ascunse ale palatului său construi cămări aparte pentru meșteșugul său, unde primea fețe luminate de prinți, doamne de curte, conți și duci.

Într-o seară, un drumeț bătu la poarta palatului. Un lacheu îi duse Ucenicului vorbă că la poartă este Maestrul său. "Dă-i punga asta de bani și inelul acesta cu safire și spune-i să plece de unde a venit." Lacheul îi duse Maestrului cele trimise de Ucenic, iar Maestrul le luă și le îndesă în desaga lui.

- Să-i spui stăpânului tău că de astăzi într-un an va ajunge scăpătat, iar capul și-l va păstra pe umeri cu un mare noroc. Atunci să mă caute, să-i dau punga cu bani și inelul, ca să-și cumpere un bordei în care să-și sfârșească zilele, căindu-se.

Sluga ridică din umeri și se gândi că nu are rost să-și deranjeze stăpânul cu vorbele de clacă ale cerșetorului.

Profeția se îndeplini întocmai.

Regele se însurase de curând, iar tânăra lui soție rămase imediat grea, purtând în pânțece rodul așteptat de Măria Sa. Dar când regele își luă tânăra soață să-l însoțească într-o plimbare ușoară călare, calul fu mușcat amarnic de o viespe și, ridicându-se în două picioare, își zvârli ușoara și drăgălașa povară în țărână.

Slugile o aduseră la castel mai mult moartă decât vie, iar Regele era înnebunit de durere. „Să mi-l aduceți pe Ucenicul Vrăjitor să o vindece!”.

Ceea ce gărzile făcură întocmai.

- Ucenicule Vrăjitor, să-mi vindeci soața și să-mi scapi copilul, altfel capul nu-ți va mai sta pe umeri!

Ucenicul se apucă cu râvnă de vrăjile sale. Amestecă pulberi și făcu descântece. Dar tânăra domniță nu-și reveni și, când ceasurile bătură miezul nopții, se sfârși din viață.

- Să mi-o învii!, tună Regele. Dar Ucenicul Vrăjitor nu știa să se lupte cu timpul. Gărzile îl luară și-l biciuiră, apoi, mai mult mort decât viu, îl zvârliră în temniță.

De durere, până dimineață se sfârși și Regele.

După ce cu jale mare cele două capete încoronate au fost îngropate, în Regat începu lupta pentru putere între succesori. Ucenicul Vrăjitor își păstră capul, dar uitară de el în temniță pentru zece ani.

Apoi, într-o zi, veniră și-l scoaseră, îl duseră afară, aruncându-l pe poarta cetății, dându-i drumul.

În târg află că soția lui își luase un alt soț, cu care avea trei copii, și trăiau împreună în palatul său. Plecă scârbit și petrecu luni de zile încercând să-și câștige pâinea. Dar vrăjile nu-l mai ascultau și târgoveții, mai ales femeile, îl alungau, iar copiii azvârleau cu pietre după el.

Își aduse aminte de Maestrul său și, cu ultima nădejde, luă calea către el. Îl găsi ca de obicei. Nici tânăr nici bătrân, în același atelier ca și altă dată.

Maestrul îl primi ca și cum nu ar fi plecat decât ieri și-i dădu să mănânce, apoi îi făcu un clucuş moale, de puf, pe-o laviţă. Primul culcuş adevărat după mai mult de zece ani.

A doua zi, Maestrul îi puse să mănânce, apoi aşeză pe masă punga de bani şi inelul.

- Iată, aceste daruri le-am primit de la tine în urmă cu unsprezece ani şi acum ți le returnez.

- Îți mulțumesc, Maestre, și te rog să mă ierți.

- Ești iertat, dar vorbele tale de mândrie nu pot fi uitate. Nu mai poți fi din nou ucenicul meu și nu te mai poți desăvârși în meșteșug. Nu ai avut încredere în Maestrul tău și nu ai avut răbdare în meșteșug. Iar rugămintilor mele le-ai dat cu piciorul. Însă banii cu care ai vrut să răsplătești ucenicia la mine îți vor folosi să-ți găsești un loc unde să pui capul. Mergi cu bine, Ucenicule.

- Maestre, știu unde am greșit!

Maestrul îl privi cu îndoială, dar îl îndemnă:

- Spune!

- Am greșit pentru că nu am învățat vraja care să mă ajute să întorc timpul!

Maestrul se ridică în picioare ca un arc și trânti cu pumnul în masă, tunând:

- Ieși din casa mea, Ucenicule! Pe tine viața asta grea și toate câte le-ai pătimit nu te-au învățat nimic!

Așa că Ucenicul Vrăjitor, de acum bătrân și el și gârbovit, plecă din atelierul fostului său Maestru, ca să-și împlinească soarta și să învețe ultima lecție, pe care dacă ar fi citit-o, ar fi știut că spune simplu:

„Nu există nicio vrajă împotriva Timpului!”

- Sunt obosit și gheara din gât și din piept nu mă mai slăbește. Puteam s-o sfârșesc azi noapte. Noroc cu asistenta care a trecut întâmplător prin salon și m-a găsit prăbușit, aproape că nu mai aveam aer.

Am crezut că inima mi s-a oprit și că totul s-a terminat, pentru că nu mai simțeam nicio părere de rău, nu mai simțeam nimic. Îmi curgeau lacrimi de fericire, nu știu dacă erau lacrimi adevărate sau închipuite, dar sigur nu erau lacrimi de părere de rău.

Plângeam pentru durerea lumii pe care-o las în urmă, din care am făcut și eu parte, și plângeam fericit că, în sfârșit, voi fi eliberat, voi fi liber.

Cândva, Dumnezeu a rostit Cuvântul. Cuvântul dintâi, care zidește. Iar el, Cuvântul, care nu are început și nu are sfârșit, s-a întâlnit cu istoria atunci când a găsit o Fecioară pură, pe Maria. Care l-a născut apoi pe Fiul lui Dumnezeu, cel pur și deopotrivă cu Tatăl, și care a trăit printre noi, Iisus.

Noaptea trecută toate acestea le-am știut. Și le-am văzut cu ochii mei, deci le pot mărturisi acum. Știu că toate părerile mele de rău, toată viața mea, n-au făcut și nu fac nici cât o fărâmbă din lacrimile pe care Iisus le-a vărsat, odată cu sângele lui, pentru noi, ca să ne aducă Legea cea Nouă.

Și mi-am văzut păcatele hâde, dar ele nu mă mai pot atinge acum. Știu, de noaptea trecută, că timpul se va opri pentru mine și că Judecata mea va fi să-mi privesc păcatele și să înțeleg. Deja înțeleg asta. Și aștept împăcat să mor.

Dar înainte, dragul și tânărul meu prieten, trebuie să-ți mărturisesc ceva. Să-ți mărturisesc adevărul iubirii mele cu Amelia. Pentru că acum știu cum, în chipul cel mai groaznic, ea, marea mea și de netăgăduit unica iubire, a plătit prin boală și suferință și păcatele mele. Degeaba m-am rugat apoi ca Dumnezeu să o vindece. Pentru că, în același timp, era ruga unui păcătos ce nu se lepăda de păcatul lui. Și oricât mi-am dorit de mult să se vindece, oricât de tare m-a rănit plecarea ei spre veșnicie, gura mea rostea totul pe jumătate.

- Domnule Armand, obosiți prea tare. Uite, lăsați-mă să vă șterg sudoarea, nu-i a bună, zău! Odihniți-vă și vorbiți cât mai puțin. Să chem asistenta? Vă e bine? O cută se cuibărise pe frunte, și cu mâna alungă toate intențiile mele. Își trase sufletul puțin și începu din nou să vorbească.

- Tinere, oricum am să mor, vreau să mor. Trebuie să mor. Dar înainte de asta trebuie să mă lași să-ți povestesc cele ce mi-am pus în gând. Aici și acum începe Judecata mea, și sunt gata să-mi depun mărturia.

După primii trei ani, Amelia mi-a spus că vrea un copil. M-am speriat puțin. Aveam deja cincizeci de ani. Ea, sigur, era mai tânără. Mai mult chiar, mă îngrozisem. Oare cum va fi un copil cu un tată atât de în vârstă? În același timp, îmi adusesem aminte de dorința ei mai veche și neîmplinită și mi-a fost greu să-i vorbesc de temerile mele.

Dar am făcut-o. Într-o seară, ținându-ne în brațe după ce am făcut dragoste, i-am spus ce cred. I-am spus că la școală copiii vor râde de el că are un tată bătrân ca un bunic. Că, odată cu vârsta, puterile-mi vor scădea și nu voi mai avea cu adevărat autoritate asupra copilului, pe care nu-l vom putea stăpâni.

M-a privit amuzată și a râs. „Și totuși, vreau un copil cu tine!” mi-a spus. Și atunci, cu toate îndoilele mele, am acceptat. Nu spun că am făcut rău. A rămas însărcinată și a înflorit ca un boboc. Era extraordinar de frumoasă și fericită, iar eu am decis că merită, că am făcut bine să o ascult și că nu contează nimic din ce va urma. Toate sacrificiile vor fi meritat.

În luna a patra a avut primele probleme. Medicii au spus întâi că nu este grav, că are nevoie de odihnă și de îngrijire, de un anumit tratament. Din pricina tratamentului a început să stea mai mult în casă și, din cauza asta, a devenit deodată tristă. Dar, în același timp, era hotărâtă să ducă sarcina până la capăt și să nască un copil, copilul pe care și l-a dorit atât de mult.

De teamă, avea depresii crunte uneori. Trebuia să stau lângă ea nopți întregi și să o alin, să-i vorbesc, iar ceea ce părea frumos, a devenit de coșmar. Apoi am internat-o. Era în luna a șasea, cred. După vreo două săptămâni, când am vizitat-o într-una din zile, am găsit-o pe holuri. „Ce-i cu tine? De ce nu ești în pat?” am întrebat-o. „Nu mai pot! Trebuie să mă scoți de aici și să mă duci acasă!” Plângea fără să se poată opri și am vrut să o duc în salon, dar s-a împotrivit. „Femeile alea sunt rele, sunt niște vrăjitoare! Fără să le pese că aud, mă bârfesc tot timpul. Ba au chiar îndrăzneala să-mi spună în față că nu am cum să nasc un copil la patruzeci de ani, dintr-un tată de cincizeci de ani. Că nu o să duc sarcina la bun sfârșit și că nu e natural. Nu mai pot!”

Erau niște prostii, firește, dar era surescitată peste poate. Am alergat la asistente, am vorbit cu medicul șef, pe care-l cunoșteam printr-o relație excelentă și am reușit, credeam eu, să punem lucrurile sub control. Am mutat-o în alt salon. Părea că s-a rezolvat.

Perioada aceea a fost foarte grea pentru mine. Nu aveam cu cine vorbi, sau mai bine spus, mi-am găsit confident și ajutor pe cine nu trebuia. O femeie, firește. Eram oarecum vecini și fuseserăm colegi de serviciu și

prieteni de familie. Antonia, acesta era numele ei, era mult mai apropiată de vârsta mea. O femeie inteligentă și frumoasă.

Cândva am avut o aventură cu ea. N-a ieșit nimic și, amândoi, am decis că e spre binele tuturor să încheiem. Tudor, soțul ei, devenise deja suspicios și, voalat, îi bătuse unele apropouri și odată i-a cerut chiar și explicații. Eram prieteni de familie, dar Tudor nu mi-a fost niciodată simpatic. Pentru că era mai în vârstă decât mine cu vreo cinci ani, mereu i s-a părut că deține un atribut al înțelepciunii care nu trebuie contrazis.

Am continuat să ne vedem, dar, după ce am divorțat, Tudor a devenit cu adevărat obsedat că aș putea să-i fur nevasta. Așa că nu mai avea rost și, în afară de sărbători sau unele ocazii, am încetat să-i mai caut. Ne mai vedeam ici, colo, prin diverse cercuri, iar el fie o împiedica să vină în compania mea, fie asista înțepat la discuțiile noastre.

În primul meu an cu Amelia, Tudor a suferit două infarcturi succesive și al doilea i-a fost fatal. Antonia a început să ne viziteze și se înțelegea bine cu Amelia. Uneori ieșeau amândouă la cumpărături și mi-a părut bine că am recâștigat-o ca prietenă. Dar nu am exagerat cu legăturile dintre noi.

După ce Amelia a rămas însărcinată, Antonia a părut că-mi dă dreptate. „Ce-ți trebuie copil la vârsta ta?” Am ridicat din umeri, dar am încurajat-o să vorbim despre temerile mele. Deși formal erau prietene, nu a vizitat-o pe Amelia niciodată cât a fost internată la spital. Dar mă vizita pe mine. Ca să mă ajute, îmi spunea ea. Și mă ajuta. Dacă găsea vase murdare, le spăla. Punea mâna pe aspirator sau îmi sorta rufele din coș, le pune la spălat și sporovăiam împreună până ce erau gata, după care le întindea pe uscător.

După scena cu criza Ameliei de la spital, am fost pur și simplu deprimat. Am vorbit cu ea la telefon și a doua zi a venit la mine. Intimitatea cu ea mi-a făcut foarte bine. N-am știut exact și nu știu nici acum, cum a ajuns să rămână la mine peste noapte. Am încercat să facem și dragoste, chiar am făcut, dar am fost lipsit de entuziasm. În pat nu mi-o doream decât pe Amelia.

Antonia nu a fost dezamăgită. Dimineața n-a mai insistat, s-a ridicat devreme, s-a aranjat și a pregătit micul dejun. Eu am întârziat în pat, gândindu-mă că nimic nu este la locul potrivit, că nu fac și n-am făcut ce trebuie. Apoi m-am ridicat din pat, mi-am făcut dușul și m-am așezat fără chef la masă. Antonia fuma și mă privea absentă.

Și atunci, exact atunci, am auzit cheia răsucindu-se în ușa și Amelia a intrat în casă. Ne-a privit și a pălit. M-am ridicat nedumerit și am dat să zic ceva, dar ei i-au dat lacrimile și a intrat repede în camera ei. Am fugit

după ea și m-a respins. Antonia strângea nervoasă masa când m-am întors în bucătărie și a plecat și ea, fără să spună un cuvânt.

Seara nu m-am întors acasă decât foarte târziu. Am găsit doi amici cu care am făcut praf câteva pahare de tărie. Îmi era greu să mă întorc și să o privesc în ochi. Când am ajuns acasă, era o liniște stranie. Am intrat în camera ei, i-am pus mâna pe frunte și ardea ca focul. Delira, soptind cuvinte de neînțeles. Am chemat imediat ambulanța.

Până spre dimineață, am patrat holurile spitalului. Aburii alcoolului zburaseră de mult. Nu și temerile cele mai negre, care s-au adevărat. Amelia a pierdut sarcina și era în stare gravă. I-au trebuit alte trei săptămâni să-și revină, din care prima într-o rezervă, sub supraveghere.

Copilul pe care ea și l-a dorit atât de mult, la aproape șapte luni ale lui, l-am înmormântat eu. Și cu el mi s-a părut că s-a dus viața mea, fericirea mea, rostul meu, totul. Că am prins pasărea de aripi și-am condamnat-o la viață telurică. Că i-am distrus visurile și că am trăit degeaba. M-am rugat lui Dumnezeu să o facă bine și pe mine să mă ia.

Avea un zâmbet trist și era foarte slabă când au externat-o. Mi-am luat concediu și-am îngrijit-o ca pe-un copil. Când s-a înzdrăvenit, am mers împreună și i-am arătat piatra cu numele copilului. A fost dorința ei, de care m-am temut. A lăcrimat, dar n-a scos o vorbă. M-a luat doar de braț la un moment dat și mi-a cerut să plecăm.

De Antonia nu mi-a pomenit niciodată nimic. Părea că totul a revenit la normal. Atât de mare mi-a fost bucuria că am trecut peste toate necazurile dintre noi, încât n-am vrut decât să fiu cu ea, tot timpul cu ea. Să simtă că o iubesc, că ea e unica mea dragoste și împlinirea vieții mele. Dar visul, visul ei frumos, cel care i-ar fi încununat zborul, s-a frânt.

O aruncam ca pe-un zmeu în aer, alergam și trăgeam ca un nebun de sfori, dar ea plutea puțin, după care săgeta spre pământ, iar eu fugeam înapoi să o prind în brațe, să-i sărut ochii și să-i promit că vom regăsi, împreună, zborul.

Nu l-am mai regăsit. După alți patru ani am aflat că e bolnavă. Cu puține speranțe. Cancer. Ne-am luptat cu el. Mai mult eu, și ea de dragul meu. Cu ședințe de chimioterapie, cu operații și internări peste internări. Și-a revenit, părea că e bine, apoi boala s-a întors și mai hădă.

A suferit ani de zile și eu mă rugam lui Dumnezeu să o cruțe, iar ea nici nu murea, dar nici nu și-a mai revenit. Într-una din ultimele ei zile, m-a apucat de gulerul cămășii, cu o mână slabă și tremurândă, m-a tras spre ea și mi-a spus: „Nu știu ce mă făceam fără tine!” Apoi n-a mai putut vorbi și, când a murit, ochii ei s-au făcut mari de fericire și fața i s-a luminat. M-a iertat. Și ea și Dumnezeu m-au iertat. Doar eu nu mă pot ierta.

Bătrânul s-a oprit și a început să respire greu, tot mai greu și să cerșească, parcă, aerul care nu mai voia să-i intre în plămâni. Cu degetele crispate apucase pătura și o strângea, iar eu am chemat panicat asistentele. M-au scos afară și-am rămas așteptând pe holuri.

Era aproape miezul nopții când l-au stabilizat. Am cerut voie să-l veghez și mi-au permis. Îl priveam cum dormea, ridicat pe perne. Nu puteau să-l lase întins, pentru că se sufoca. Zâmbea în somn. Probabil o întâlnise pe Amelia în visele lui. Am adormit și eu în scaun, frânt de oboseală, și m-a trezit o infirmieră. Se stinsese deja și, când m-au trezit, era învelit în cearșafuri și-l așezau pe-o targă. N-am apucat să-l mai văd și nici n-am mai vrut. Mi-a plăcut zâmbetul lui și, cu el în minte, am ieșit să pivesc soarele de iarnă.

Era vesel și prima imagine la ieșire a fost zborul săgetat al vrăbiilor. Erau multe și făceau volte pe cerul parcului spitalului. Era garda de onoare a păsărilor, care-i însoțeau sufletul în începutul de călătorie. Și chiar dacă nu-l vedeam, soarele râdea și el, undeva, răsărind și poleind cu raze de aur etajele de sus ale clădirilor.

7

La mormântul lui „*Armand Alexandrescu, matematician și inginer diplomat, n.19... , d. 20.. ; Dumnezeu să-l odihnească cu Sfinții*” găsesc mereu flori proaspete. Nu știu cine le aduce, doar bănuiesc. O bănuiesc pe Antonia. Mi-aș dori să o văd și să o compar cu imaginea pe care mi-am făcut-o despre ea din poveștile bătrânului. Însă poate fi oricine altcineva. Domnul Armand avea mulți prieteni devotați.

Și eu vin de fiecare dată cu flori. Mormântul părinților mei din Ardeal îl vizitez o dată pe an, de Ziua Morților, așa cum se celebrează ea, la întâi noiembrie, alături de toate cultele creștine, după obicei. Pe al lui Armand în fiecare duminică, dacă nu sunt cumva plecat. Și o fac cu venerație.

Privind epitaful înscris pe piatră, mă gândesc mereu că eu aș fi scris „*Armand Alexandrescu, care a învățat să iubească de la o pasăre cu zborul perfect...*”

După ce-am așezat florile pe mormânt și m-am recules, invocând gânduri și imagini din trecut, m-am simțit dintr-o dată înviorat și cu poftă de viață. Da, sunt un bărbat singur, lovit de unul din acele valuri ale vieții care nu iartă, dar nu, povestea *mea* nu s-a terminat! Sufletul mi-a sângerat, dar rana *trebuie* să se închidă. Cred asta cu toată ființa mea!

La ieșire, spre dreapta, străjuiește locurile de veci o biserică micuță, de secol XIX. Minunată, după părerea mea. Este sprijinită de schele de pe care meșterii trudesă să-i readucă albul imaculat al zidurilor, cornișele, glafurile și ancadramentele, așa cum a fost odinioară.

Biseriçuța are o curte interioară minunată, cu tufe de trandafiri și alei pietruite cu calcare albe, mărginite cu băncuțe de lemn. Puțină lume se află aici, acum. Un îngrijitor se apropie de mine și-și face de lucru pe alee.

- Poți să-mi dai un leu, dacă vrei. Dar numai dacă vrei.

Mă caut în portofel, aleg bancnota și i-o întind. Mă privește fericit, pentru că știa că nu-l voi refuza.

- Părintele nu este acum aici. Dar o să vină. Vine cât de curând.

Îl privesc cu o curiozitate caldă cum își face de lucru și-mi vorbește fără să mă privească, aluziv sau de-a dreptul conspirativ. Deodată se oprește și se întoarce către mine.

- Fac curățenie la biserică, pentru că cineva trebuie să-l ajute pe părinte. Dar pot să fac mult mai multe. Uite, dacă strângi sâmburi de măsline, îți fac o brățară ca asta... Și-mi arată la mână o brățară despre care aș fi jurat că nu poate fi din sâmburi de măsline. Îmi trezește și mai mult curiozitatea. Dar nu-l întrerup și-l îndemn doar din privire să continue.

- ... și fac multe din ce se nimerește. Nu mai vorbesc din lemn. Mă duc acum să mătur bine la poartă. Că trebuie să vină părintele.

Mulțumit de monolog, pleacă să-și facă treaba la poarta bisericii.

Mă așez și mai bine pe bancă și închid ochii. E atât de bine, un început de vară caldă, așa cum îi stă bine unui sfârșit de iunie. Aud voci. Privesc în lungul aleii la două perechi ce se așează destul de aproape de mine, față în față.

Îmi reține atenția una dintre femei. Puțin stânjenită, mai mult tăcută, iar când vorbește, o face reținut. Cealaltă este veselă, deși nu ridică vocea, și nu pot să nu remarc puțină ostentativitate în ținuta pe care o poartă. O cercetez mai atent întâi pe ea.

Coafura-i este înaltă, poartă două piese cu o nuanță puțin forțată, destul de ți pătoare după părerea mea. Pantofii cu toc foarte înalt, picioare frumoase, pieptul plin. Ea nu tocmai frumoasă, dar amănuntul poate să scape sub toate celelalte detalii generos afișate.

Privind-o, m-a ajutat să o definesc în antiteză pe cea stingheră și reținută. Poate că nici ea nu este foarte frumoasă, dar simplitatea sa mă farmecă. Mă farmecă femeile care-și poartă simplitatea ca un izvor de frumusețe.

Are părul prins la spate, foarte simplu, sprâncene minunate arcuite și gene lungi. Gura îi este bogată, frumoasă, perfectă. Te îndeamnă la un

sărut imediat, încadrându-i fața în palme. Te-ar privi cu ochii cenuși foarte vii și mari, poate puțin speriată, dar delimitând o cerere fermă de a o proteja ca un bărbat adevărat.

Remarc în trecere, chiar în trecere, că are picioarele la fel de frumoase ca și companioana sa, deși pantofii îi sunt tăiați simplu și cu un toc mai puțin înalt. Nu are pieptul la fel de generos, dar mișcarea lui sacadată, ca un șir de scurte suspine, îl arată viu și doritor de dragoste.

Ei doi sunt la fel. Fumează ușor nervos, dar vorbesc calm și distrat. Parcă ar fi în pauza unui meci de fotbal. Îmbrăcați convențional, cu cămăși albe cu gulere răsfrântre, pantaloni negri și largi, transpiră abundent.

Până la urmă, la ce bun să zăbovesc asupra lor? Chiar dacă cea liniștită și rezervată mi-a reținut atenția, întreaga adunare o apasă, o eclipsează și asta mă obosește. Mă întorc în mine. Și închid din nou ochii. După un timp, atenția mea se mută de la ei către propriile mele gânduri.

Recunosc că singurătatea mă apasă de multe ori. Dar am descoperit că poate fi, în același timp, un extraordinar motor al vieții. Mi-e greu să explic exact, nu știu dacă-mi ajung cuvintele, ori dacă le pot invoca cu folos eu însumi.

În singurătate se decantează valoarea personală a omului. Treci pe stradă, așteptând în trafic la semafoare, sau călătorești agățat de barele de susținere ale troleibuzelor, te așezi la cozile de la ghișeele băncilor... nu te așteaptă nimeni, nu te însoțește nimeni. Uneori, nu-ți vorbește nimeni ceasuri întregi.

Intri în casă, aceleași gesturi: cheia în broasca ușii, lumina aprinsă, cheile mașinii aruncate neglijent pe măsuță, corespondența, ceasul așezat pe noptieră, frigiderul deschis și închis, oglinda din baie, dușul cu stropii curgând pe spate și prin păr, defilând gol prin încăperi, un pahar de vin, iarăși gol așezat în așternut, o carte, poate zece pagini, poate doar două, somnul. Singur.

Privirea în tavan. Joacă lumini și se aud sirene. Apoi portiere deschise și muzică. Ritmuri scadate și ritmuri domoale, mereu întrerupte brusc. Cineva își ia rămas bun. E ea care urcă apoi grăbită scările și se aruncă în ascensor. Apoi din nou tocuri, și ele ritmic aruncate cu pași grăbiți pe casa scării.

Vino la mine! Doar pentru o oră!

Nu, se duce în singurătatea ei. Poate mulțumită. Aprinde lumina. Nu, sigur nu este mulțumită. Mulțumită ar fi dacă ar urca și el. Dar el are pe altcineva care îl așteaptă acasă. Și ea se minte cu promisiunile lui. Dar eu sunt aici! La câțiva pereți distanță! M-ai putea ține în brațe noaptea asta. Și eu aș face la fel. Iar dimineață ne-am despărțit ca de pe-un peron de gară!

Se aude dușul. O toaletă rapidă. Goală, în fața oglinzii, își întinde loțiunea pe piele. Câteva lacrimi: *mă minte, mă minte, nu o va lăsa pentru mine!* Apoi câteva mesaje schimbate: *noapte bună, dragul meu! Noapte bună, dragostea mea! Te iubesc! Te iubesc, frumoasa mea!* Ah, mă iubește!

Și se uită ca și mine în tavan. Iar pe tavan joacă lumini și se aud sirenele grăbite ale orașului. Adormim amândoi. Două singurătăți. Cine e? Nu știu. Cine sunt eu?... Nu știe.

Mă ridic și intru în bisericuță. Cumpăr cinci lumânări pentru doi lei. În fața altarului, cele două perechi. Ea, cea tăcută și reținută, cu care am impresia că rezonез din nou, alături de unul dintre cei doi, nu importă care (sunt absolut interschimbabili!), încadrați de cealaltă pereche, în fața preotului.

Se săvârșește o slujbă de cununie. Acum înțeleg, în sfârșit. Și primul gând este să o plâng. Să empatizez cu ea și să o plâng. Nu știu de ce. Ies și aprind lumânările. Trei dintre ele pentru cei vii și două pentru cei morți. O fac mecanic, nu mai știu ce scop, ce gând am avut, mă întorc. Ca un fur la locul spargerii.

Ceremonia curge încet și în biserică sunt doar ei, preotul și-un diacon, femeia care vinde odoare și lumânări, omul care mătură aleile și alte două femei în vârstă. Cred, la început, că măcar cele două femei le sunt rude. Nu, pleacă înainte de final. Își fac cruci mari și sărută toate icoanele, în legea lor.

Rămân și nu-mi explic de ce. Doar nu-i cunosc. Poate pentru că n-am mai asistat la o căsătorie atât de restrânsă, doar mirii și nașii. Ce zi ciudată. Deși mi se pare că totul ar trebui să fie privat, doar pentru ei, nu mă îndur să ies. Ce întâmplare!

Slujba se termină. Preotul mai rostește câteva cuvinte, îndemnându-i la o viață conjugală virtuoasă. La iubire creștinească. După care perechile se rup și pornesc în nefirească liniște, către ieșire.

Mireasa a rămas în urmă. Ea dintre toți. Cu fața spre altar, parcă nedumerită. Atât tot? S-a terminat? Ceilalți erau deja la ieșire și ea nu se hotăra să plece. Nimeni nu s-a întors după ea, să o strige, să o îndemne să-i urmeze.

Și-a dat seama, după un timp, că e singură și a pornit să-i ajungă din urmă. Fără grabă, fără convingere, fără culoare în obraji. Spre viața conjugală. Care, în mod singur, nu începea acum. Probabil totul fusese doar o formalitate. *Să intrăm în rândul lumii, să ne unim în fața lui Dumnezeu. Da, bine, haide să o facem.*

Mă întreb dacă toate acestea sunt doar în mintea mea. Nu, cu siguranță că nu. Ea simte acum că se întreaptă spre o viață de singurătate a sufletului, dar legată în același timp prin taina căsătoriei. Totul trădează în trăirile ei, în gesturile ei reținute și ezitante, că știe că viața fericită pe care a visat-o s-a terminat.

Pe drumul frumos pe care-l are în inimă, va călători singură. Pe drumul cel pământesc este însă legată. În cuvintele lumii, tot ce a fost de spus despre dragostea sublunară dintre un bărbat și o femeie, s-a spus.

Și dacă totuși mă înșel? Thomas Hardy, cu mijlocirea unui personaj al său, spunea: *ciudată diferență între sexe, după vremuri și împrejurări, ceea ce lărgeste viziunea unui bărbat, o împuținează pe cea a unei femei, aproape invariabil*. Ca orice afirmație, admite cu siguranță și o reciprocă.

Într-o dialectică simplă, pentru a ajunge la o sinteză, afirmăm teza, căutăm apoi antiteza. Ea, sub bolta bisericii este de fapt cu adevărat fericită și mulțumită. Singura fericită și mulțumită. Are nevoie să se umple de această fericire, să-i ceară Domnului într-o primă rugă de soție, împlinirea. Am descoperit antiteza.

Aș vrea însă să vorbesc în cuvintele Divinității. Să surclasez patimile sublunare și să iubesc solar o femeie! Să realizez sinteza! Uite, să o prind în brațe pe această femeie care s-a strecurat pe lângă mine, tristă sub bolta bisericii, și să-i arăt stelele!

Nu la figurat, ci la propriu! Să o ridic în brațele mele care să se transforme în aramă, pe ea (ea, sau oricare ea în aceeași situație!) cu corpul transformat în chihlimbar, călătorind împreună, cu materia aramei mele pătrunzând-o adânc, adânc să o doară de plăcere, pe ea cea chihlimbarie, printre sori roșii și albaștrii, și galbeni.

Să o pătrund și cu mâinile mele să-i cuprind fața în palme și, în timp ce plăcerea îi curge ca un venin purpuriu în vinișoare ce răstălmăcesc translucidul materiei chihlimbarii în sânge viu, să-i îndrept ochii spre fiecare stea pe care o lăsăm în urma dansului nostru.

Atunci poate că ea, femeia, ar înțelege. Atunci poate că ea, femeia, s-ar închide în trupul ei fericită, cu uterul plin, și s-ar deschide în materia ei cenușie. Atunci, poate că femeia ar înțelege că poate fi și iubită, și singură. Atunci s-ar lăsa pătrunsă în singurătatea ei, până la durere.

Iar durerea i-ar deschide calea și ar păși fără frică!

Doar că, după vremuri și împrejurări, ceea ce lărgeste viziunea unui bărbat, o împuținează pe cea a unei femei. Altminteri n-ar mai fi nimic de spus.

Taximetristul mă cerceta curios, privindu-mă prin oglindă.

- Încet nu pot să merg, ocolit o să vă coste.
- Du-mă ocolit, prietene, astă seară nu pot fi decât generos! Până și lumea mi se pare mai frumoasă!

Mergând pe străzi înguste, cu case frumoase, îmbujorate de apusul verii dospinde, depășind ici-colo câte un tramvai greoi, caută cu coada ochiului să vadă dacă sunt mulțumit și, când se asigură, îmi zâmbește larg.

- O femeie, nu-i așa? Soția?

Am vrut să-i răspund și-am constatat că durerea e la fel de vie în piept. Am înghițit nod după nod și am privit distrat în stânga mea clădirile ce se perindau din mersul mașinii.

- Sunt singur dragul meu, sunt singur.

- Vă rog să mă scuzați. A tăcut și el amărât.

Într-un târziu m-a întrebat *mai mergem?*

- Nu, nu, ne oprim!

- Unde vă las? Vă duc acasă? Cred că este cel mai bine, nu?

- Nu, mai bine du-mă în Centrul Vechi. Mi-a venit poftă de-un vin. Și de-o plimbare prin mulțime. Nu bei cu mine un pahar de vin? l-am întrebat.

- Nu, domnul meu, mulțumesc! Abia am intrat în tură.

Rămân, uitându-mă lung după mașină, iar un confrate de-al lui se apropie de mine să-mi explice:

- La Chișinău era profesor de muzică. Aici câștigă din taxi de zece ori mai mult.

Îl privesc surprins. Am mai auzit cuvintele acestea, îmi venea să-i spun. Dar unde? Doamne, ce înseamnă destinul!

În geamurile taximetrelor aliniate în stație se reflecta discul roșiatic a soarelui care apunea, pe jumătate ascuns de un turn de beton și sticlă. Așezată pe-o ladă de plastic, cu un coș dinainte, o țigancă își striga marfa. *Sânziene, ia poftiți la sânziene!*

*Cristian-Marcel Felea
Mangalia,
august, 2012*